

DE VERLOREN VERTELLER

Amanda Block

De verloren verteller

Vertaald uit het Engels door Els Franci-Ekeler

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Lost Storyteller*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder Studio, een imprint van Hodder & Stoughton Ltd, Londen 2021

© Amanda Block, 2021

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Margo Togni, Renkum

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6363 0

ISBN 978 90 443 6364 7 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vader en moeder. Zonder hen zou ik verloren zijn.
En voor Joely, mijn favoriete verhalenverteller.*

*'Nee, jullie hebben het allemaal fout,' zei het mannetje bescheiden.
'Dat was allemaal maar komedie.'
'Komedie?' riep Dorothy uit. 'Bent u dan geen grote Tovenaar?'
... 'Absoluut niet, liefje, ik ben een heel gewoon mannetje.'*

L. Frank Baum
De tovenaars van Oz

DEEL EEN

De journalist

Het naambordje zat scheef. Dat was het eerste wat Rebecca opviel toen ze bij het nieuwe kantoor aankwam: de naam van het bedrijf liep schuin af. Wie zou het hebben opgehangen? En waarom hadden ze het niet wat netter gedaan? Ze probeerde het transparante plastic recht te duwen, maar het zat te strak vastgeschroefd.

Niet dat andere mensen zich er iets van zouden aantrekken, dacht ze, toen ze zich tussen de dozen door wurmde die rond haar bureau stonden opgestapeld. Andere mensen hoefden het niet de hele dag te zien. Zij, daarentegen, had weinig anders om naar te kijken, afgezien van een treurige vijgenboom, een rijtje grijze kuipstoeltjes en de waterkoeler die gisterenmiddag was geleverd. Zelfs door de glazen buitendeur zag ze alleen het met grind bedekte binnenplein, en af en toe een man in pak uit een van de aangrenzende kantoren die langsliep, als een acteur in een saai toneelstuk.

Rebecca las de binnengekomen e-mails, besloot het scheve naam-bordje te negeren en begon de laden van haar bureau in te richten met de spullen uit een van de dozen waar RECEPTIE op stond. Het waren hoofdzakelijk kantoorbenodigdheden, maar ook wat persoonlijke dingen: haar reservezonnebril, twee tubetjes lippenzalf,

en een metalen sleutelhanger – het Oog van Horus – waaraan het kettinkje ontbrak. Ze volgde met haar vinger de vorm van het symbool en probeerde zich te herinneren waar ze het had gekocht, toen de telefoon ging.

‘Sudworth and Rowe Surveyors.’

‘Ja, hallo. Goedemorgen,’ zei een wat hese mannenstem, die klonk alsof de beller nog maar net wakker was. ‘Zou ik Rebecca Chase kunnen spreken?’

Ze keek naar het nummer op het schermje van de telefoon. ‘En uw naam is?’

‘Ellis Bailey. Ik werk als journalist voor SideScoop. Ik heb haar vorige week een e-mail gestuurd...’

Rebecca voelde iets kriebelen in haar binnenste, maar antwoordde effen: ‘Een ogenblikje, alstublieft.’

Met de zorgvuldige gebaren van iemand die een tot de rand gevulde kop hete thee neerzet, verbrak ze de verbinding. Na het piepje werd het schermje zwart, maar het gekriebel trok nog niet weg. Ze moest uitzoeken hoe ze dat nummer kon terugvinden en blokkeren.

Toen ze opkeek, kwam Gerry Rowe net binnen. Hij was een lijvige man met een korte, witte baard en een onuitputtelijke verzameling modieuze stropdassen. Vandaag was het er een die was bedrukt met zeilbootjes. Hij deed zijn sleutelkaart in de borstzak van zijn overhemd, begroette Rebecca en voegde eraan toe: ‘Je bent er al vroeg.’

‘Veel te doen vandaag,’ zei ze, met een gebaar naar de dozen.

‘Inderdaad. Het naambordje staat mooi, hè?’

‘Mm-mm.’

‘Ik wist dat die boor nog eens van pas zou komen. We hebben zeker nog geen internet?’

‘Jawel. Het nieuwe wachtwoord is *SudworthRowe2016*. Zonder spaties, met een hoofdletter S en een hoofdletter R,’ zei ze. Ze was in gedachten nog bij de journalist. Stel dat hij nog een keer belde? Stel dat hij met iemand anders sprak? De e-mail was al zo’n schok geweest, maar om haar op haar wérk te bellen...

‘Ik krijg geen verbinding,’ mompelde Gerry. Hij keek fronsend naar zijn telefoon.

‘Hoofdletter S, hoofdletter R,’ herhaalde Rebecca. Ze pakte de lange lijst van alles wat ze vandaag moest doen en zette bovenaan: *blokkeer journalist*.

‘Ha. Gelukt,’ zei Gerry tevreden. Hij wilde doorlopen naar het kantoor, maar werd afgeleid door de nieuwe waterkoeler. ‘Hallo...’ Hij klopte op de dikke plastic container alsof hij een hond begroette. ‘Ik heb gisteravond geen tijd gehad om hem te bekijken. Mooi ding, zeg. Hoe krijg je er een bekertje uit?’

‘Aan de zijkant zit een hendeltje.’

Maar Gerry had zijn hand al van bovenaf in de koker gestoken. Na enig geworstel trok hij hem er met een bekertje weer uit.

‘Niet zo’n handig systeem,’ mompelde hij.

Hij tapte wat water en wist toen niet goed wat hij er ermee moest doen. Hij hief het bekertje op en bracht nogal sullig een toost uit: ‘Nou, op het nieuwe kantoor... en een nieuw tijdperk.’

Rebecca bleef naar de telefoon kijken – ze vreesde dat de journalist nog een keer zou bellen – maar hief haar lege mok op in Gerry’s richting.

‘Over nieuwe tijdperken gesproken...’ Langzaam liep hij naar haar bureau. ‘Heb je al kans gezien dat contract te ondertekenen?’

‘Eh... nee, nog niet,’ zei ze. Het document lag al meer dan twee weken op haar salontafel. ‘Maar ik zal het doen.’

‘Geen haast,’ verzekerde Gerry haar. ‘Alleen...’ Hij grinnikte en streek de bootjes glad die over zijn omvangrijke buik zeilden. ‘We willen graag dat je blijft, zie je.’

Ze wist een glimlachje tevoorschijn te toveren. ‘Dank je, Gerry.’

Toen hij eindelijk weg was, slaagde Rebecca erin het nummer van Ellis Bailey te achterhalen en te blokkeren, maar het bleek een stuk moeilijker te zijn om hem uit haar gedachten te bannen. Ze probeerde zich te concentreren op alles wat ze vanochtend moest doen – het wachtwoord van de wifi aan de anderen doorgeven, de

dossiers op de planken schikken, de kantoorbenodigdheden in een kast opbergen – maar de journalist bleef haar dwarszitten. Hij zou haar vanaf een ander nummer kunnen bellen. Kon ze misschien beter zijn e-mail beantwoorden, hem duidelijk maken dat ze hem niet kon helpen, of zou hij haar dan juist blijven lastigvallen?

Tegen het middaguur was ze bezig een doos met oude ringbanden uit te pakken, toen Chris Fenton, de enige van het landmetingsteam die min of meer van haar leeftijd was, de receptie binnenslenterde, geurend naar aftershave.

‘Hoe gaat-ie? Zo, wat een luxe ding.’ Hij duwde tegen de waterkoeler, alsof hij hem uitdaagde, en sloot zijn hand om de koker met de bekertjes. ‘En hoe werkt dit precies?’

‘Aan de zijkant zit een... laat maar,’ verzuchtte ze toen hij vier bekertjes tegelijk uit de koker trok.

‘Nou, da’s niet zo handig.’ Chris keek naar de ingedeukte bekers die hij in zijn vuist hield.

Hij kneep ze fijn en gooide ze als een bal naar de deur, maar miste alle drie de recyclebakken. Tegen de rand van haar bureau geleund staarde hij naar haar. Ze hadden buiten hun werk gemeenschappelijke vrienden en daarom probeerde Rebecca hem te tolereren, maar hij stelde dat goede voornemen dagelijks op de proef.

‘Zie ik je vanavond in *The Crown*?’ vroeg hij.

‘Nee, ik kan vanavond niet,’ mompelde ze, terwijl ze probeerde de verschoten tekst op het etiket van een van de ringbanden te ontcijferen.

‘Toe nou, joh. Iedereen komt. We houden een biljartwedstrijd. Jij mag in mijn team.’

‘Ik zit liever in een team dat kans op een overwinning heeft.’

Chris snoof en glimlachte op een manier die hij misschien verleidelijk vond, maar die alleen maar nadruk legde op zijn vooruitstekende voortanden die hem, samen met zijn voorliefde voor haar-gel, het uiterlijk van een natte rat gaven. Vorig jaar was Rebecca na een vrijdagavond in de kroeg zo dom geweest met hem mee naar

huis te gaan, en ze vermoedde dat hij nog steeds hoopte op een herhaling. Een beetje bedrukt door de gedachte dat ze sindsdien op romantisch gebied helemaal niets meer had beleefd, ging ze verder met de ringbanden.

‘Een halfuurtje?’ vleide Chris.

‘Mijn oma is jarig.’

‘O, dat wordt vast een wild feest!’

Rebecca kikkerde juist iets op door het vooruitzicht Lillian weer te zien. Zelfs al had ze met Chris naar de kroeg gewild, ze zou het etentje bij haar grootmoeder voor geen goud hebben willen missen.

Chris begon tegen een poot van het bureau te schoppen, waardoor het hele bureaublad trilde. Rebecca stond op het punt hem weg te sturen toen ze werd afgeleid door het geblaat van de intercom.

‘Yes! Onze eerste bezoeker!’

Voor zover Rebecca wist stonden er voor vandaag geen besprekingen op het programma, en dat was maar goed ook, want het kantoor was nog lang niet voldoende op orde om cliënten te kunnen ontvangen. Ze keek om naar de monitor om te zien wie de onverwachte bezoeker was, maar Chris reikte al over haar heen.

‘Laat dat,’ beet ze hem toe, maar het was te laat. Hij drukte al op de knop om de deur te openen.

De man die een paar seconden later de receptie binnenkwam, had een dikke bos donkerblond haar en een bril met een hoornen montuur. Hij droeg een spijkerbroek en een gekreukeld groen t-shirt. Een fietshelm hing aan de band van zijn linnen rugtas, die aan de onderkant een donkerblauwe vlek had, waarschijnlijk vanwege een lekkende pen. Hij was duidelijk geen cliënt. Rebecca dacht eerst dat hij een student was, maar iets aan zijn ongehaaste manier van doen – zijn zelfverzekerdheid, misschien – deed vermoeden dat hij eerder dertig was dan twintig.

Chris rechtte zijn rug en bekeek de nieuwkomer wantrouwend. ‘Had je wat nodig?’

De man, die even was blijven staan om naar het scheve naam-

bordje te kijken, zei: ‘Ja, ik ben op zoek naar Rebecca Chase.’ De verfrommelde bekers op de vloer ontgingen hem ook niet.

Hij keek nu naar haar en Rebecca verstijfde toen ze beiden – misschien gelijktijdig – beseften wie de ander was.

‘Ellis Bailey.’ Hij stak haar zijn hand toe.

Ze negeerde zijn hand, stond op en vroeg kortaf: ‘Wat doet u hier?’

Hij draaide zijn uitgestoken hand om en veranderde de genegeerde handdruk in een gebaar naar de telefoon. ‘Ik heb gebeld om te zeggen dat ik in de buurt was, maar...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘De verbinding viel opeens weg.’ Er verschenen vage kuiltjes in zijn wangen, alsof hij een glimlach onderdrukte. Rebecca klemde haar handen om de rand van het bureau.

‘Hoe dan ook, ik ben nu hier. Misschien mag ik u uitnodigen voor een kopje koffie?’ stelde de journalist voor. Chris maakte een sputterend geluid. ‘Ik wil u alleen maar een paar vragen stellen over uw –’

‘Ik kan u niets vertellen,’ zei Rebecca snel. ‘Ik heb geen...’ Ze stopte vanwege Chris, die met zijn armen over elkaar geslagen aandachtig naar hen stond te kijken. Hoepel op, dacht ze. ‘Ik heb op dit moment geen tijd voor u.’

Ellis knikte alsof hij dat had verwacht en liep achteruit naar de kuipstoeltjes die tegen de muur stonden. ‘Ik kan wachten tot uw lunchpauze,’ bood hij aan. ‘Tenzij u hier wilt praten?’

Hij drukte op het hendeltje aan de zijkant van de waterkoeler en keek aangenaam verrast toen er een bekertje uit de slurf zakte. Rebecca keek nijdig toe toen hij wat water tapte. Grote luchtballen rezen als kwallen op in de dikbuikige fles.

‘Oké,’ zei ze kortaf. ‘We hebben een vergaderzaal. We kunnen daar gaan zitten.’

‘Maar...’ begon Chris.

‘Jij kunt het fort toch wel een paar minuten bewaken?’ zei ze tegen hem, en ze voegde er op ijzige toon aan toe: ‘Je weet al hoe de intercom werkt.’

De vergaderzaal maakte haar stemming er niet beter op. Het was er schemerig, maar toen ze de metalen jaloezieën opentrok met de in de knoop gedraaide koorden, zag het vertrek er nog erger uit: stofdeeltjes dansten in het licht, op de muren zag je aan rechthoeken waar posters hadden gehangen en er zaten vlekken in de vloerbedekking, die grijs gemêleerd was, als as. Rebecca liet haar blik over de tafel, stoelen en vloer gaan. Overal lagen spullen waar ze nog geen plek voor had gevonden – een stapel maatwielen, een kluwen verlengsnoeren, oude telefoonopladers. Ze kon zich geen minder klantvriendelijke plek voorstellen, al was dat in dit geval wel gunstig.

De journalist leek zich niets van de rommel aan te trekken. Hij duwde een plastic klok en een stapel opgerolde bouwtekeningen opzij om ruimte te maken op de tafel. Rebecca kon dat niet uitstaan. Het was net zoals met de waterkoeler. Terwijl zij nog bezig was haar draai te vinden in het nieuwe kantoor, gedroeg de onwelkome bezoeker zich alsof hij er thuis was.

‘Als u er geen bezwaar tegen hebt, neem ik het gesprek op,’ zei Ellis toen ze waren gaan zitten.

‘Daar heb ik wel degelijk bezwaar tegen.’

‘Dan neem ik het niet op.’

Zonder zich iets van haar scherpe toon aan te trekken, tilde Ellis zijn smoezelige tas op zijn schoot en groef uit de diepte een spiraalschriftje en een balpen op. Rebecca bekeek de spullen meewarig: wat dacht hij allemaal te kunnen opschrijven?

‘Goed, juffrouw Chase. Mag ik Rebecca zeggen?’ zei hij. Hij sloeg een aantal volgeschreven pagina’s om. ‘Zoals ik in mijn e-mail al heb verteld, werk ik voor SideScoop – ken je SideScoop?’

Ze knikte. ‘Jij schrijft dus al die online lijstjes en quizen?’ vroeg ze, in de hoop hem in verlegenheid te brengen. “*Twaalf katten die eruitzien als huishoudelijke artikelen?*” “*Kunnen we je leeftijd raden aan de hand van je favoriete pizza?*”

‘Heb ik gedaan, ja,’ zei hij met een glimlach.

‘Een hoogstaande vorm van journalistiek.’

‘Weet je, de meeste mensen raken erg opgewonden als ze de naam SideScoop horen,’ merkte hij op, alhoewel haar hoon hem leek te interesseren. ‘En je zult moeten toegeven dat we ons tegenwoordig ook bezighouden met serieuze artikelen: achtergrondreportages, opiniestukken... als tegenwicht van de quizzen en de foto’s van pasgeboren diertjes.’

Rebecca zei niets. Ze wist precies wat voor soort artikelen er in SideScoop verschenen, omdat ze er vaak in bladerde als ze achter haar bureau zat, maar ze was niet van plan dat te laten merken aan een van hun zogenaamde journalisten.

‘Maar we houden ook van nostalgie,’ vervolgde hij, ‘en daarom werk ik nu aan een artikel over de sterren van kinderprogramma’s uit de jaren negentig, dat hopelijk meer zal zijn dan een flutverhaal. Ik heb al interviews afgenomen met Arnie Hooper van *Wie veroveret het kasteel?*, een paar mensen van *De naschoolclub* en het grootste deel van de cast van *De wensput*. Maar de man met wie ik dolgraag wil praten – want zonder hem is het artikel niet compleet – is de verstekeling, Leo Sampson. Alleen is hij niet makkelijk te vinden...’

Dit had Rebecca allemaal al gelezen in de e-mail van Ellis die ze vorige week had ontvangen, bekeken en gedeletet. Ze slaagde erin haar gezicht in de plooi te houden, al was dat moeilijker dan ze had verwacht, vooral omdat de naam een tintelend gevoel tussen haar schouderbladen veroorzaakte; het was zo lang geleden sinds ze hem voor het laatst had gehoord, dat *Leo Sampson* onwezenlijk klonk. Zelfs mythisch. De journalist had net zo goed op zoek kunnen zijn naar Robin Hood, of Merlijn.

‘Maar ik denk dat jij misschien wel weet waar hij is,’ zei Ellis.

‘Dat denk je dan verkeerd.’

Hij bekeek haar onbewogen gezicht een paar seconden, waarbij hij zijn ogen achter zijn brillenglazen iets toekneep: hij geloofde haar niet. ‘Zie je hem nooit? Spreek je hem nooit?’ drong hij aan.

‘Nee.’

‘Heb je geen enkel idee waar je vader is?’

‘Geen flauw idee.’

De tinteling was nog voelbaar, maar ze gebruikte nu haar professionele stem, die luchtig en zakelijk was.

‘Aha.’ Ellis rolde zijn pen over de onbeschreven pagina van zijn schrift terwijl hij nadacht.

‘Ik heb al gezegd dat ik je niet kan helpen,’ bracht ze hem in herinnering. Ze had er schik in dat hij nu met de mond vol tanden stond. ‘Je hebt de hele reis dus voor niets gemaakt.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ben je niet uit Londen gekomen?’

‘O, ja, maar ik moest toch in Cornwall zijn. Ik ga een neef van me opzoeken.’ De kuiltjes verschenen weer in zijn wangen. ‘Ik heb niet alleen voor jou de hele reis gemaakt.’

Rebecca merkte tot haar ergernis dat ze bloosde. Natuurlijk was hij niet helemaal naar Exeter gereisd in de vage hoop dat ze zijn vragen zou beantwoorden.

‘Mooi zo,’ zei ze, ‘want ik kan je niet helpen.’

Ellis vroeg, nu weer serieus: ‘Wanneer heb je hem voor het laatst gezien?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Tien jaar geleden?’

‘Eerder twintig,’ gaf ze toe, met een onverwacht gevoel van vernedering. ‘Hij is vertrokken toen ik nog klein was.’

Als dit de journalist verbaasde, liet hij dat niet merken, maar hij noteerde iets in zijn schrift. ‘Was dat voor of na *De verstekeling*?’

‘Ik zou het niet weten.’

Ellis wilde nog een vraag stellen, maar Rebecca viel hem in de rede.

‘Meer weet ik niet. Hij heeft ons verlaten toen ik nog klein was, einde verhaal.’ Ze keek nadrukkelijk op de klok naast hen – die stilstond – en voegde er nog aan toe, in een poging het gesprek af te sluiten: ‘Maar als je mij hebt weten op te sporen, kun je hém vast ook wel vinden.’

‘Jou opsporen was geen enkel probleem,’ zei Ellis. ‘Online kreeg ik binnen twee minuten van alles te zien: waar je op school hebt gezeten, je profiel op de website van Sudworth and Rowe, je sociale media – waarvan je trouwens de instellingen zou moeten bijwerken om alles wat meer privé te houden. Tegenwoordig is mensen opsporen niet erg moeilijk. Daarom is dit juist zo vreemd...’ Hij staaarde naar zijn grotendeels blanco pagina en mompelde: ‘Waar is Leo Sampson?’

Dit klonk bijna als een krantenkop. Rebecca’s hele lichaam spande zich, als een sprinter in de startblokken, maar ze bleef roerloos zitten.

‘Als je hem googelt, krijg je een heleboel sites over *De verstekeling*,’ vervolgde Ellis, ‘en een paar over andere rollen die hij heeft gespeeld. Maar na ’97 is er niets meer. Hij lijkt in rook te zijn opgegaan.’

‘Misschien is hij dood.’

De journalist keek geschrokken en Rebecca voelde zich ook een beetje ongemakkelijk, omdat haar opmerking wel erg brutaal en cru was. Toen haalde ze haar schouders op: wat maakte het voor haar nu nog uit of Leo Sampson dood was of niet?

‘Als dat zo was, had je het vast wel gehoord. Bovendien moet er dan een overlijdensverklaring zijn, en het zou in het nieuws zijn geweest. Hij was de verstekeling!’ Ellis keek fronsend naar de ramen, alsof hij veel meer zag dan de stoffige jaloezieën. ‘Het is bijna net zoals in de serie. Daar verdween hij ook elke keer.’

Die opmerking bezorgde Rebecca een raar gevoel. Ze probeerde het te negeren, pakte een van de opgerolde bouwtekeningen en trok het elastiek recht. Toen het met een harde tik tegen het dikke papier sloeg, keek Ellis weer naar haar.

‘Vind je ook niet?’ vroeg hij.

‘Ik weet helemaal niet waar je het over hebt. Ik heb de programma’s nooit gezien.’

‘Wat? Dat meen je niet.’ Dit leek hem meer te verbazen dan al het andere wat ze tot nu toe had gezegd. ‘Je bent de dochter van Leo Sampson en je hebt *De verstekeling* nooit gezien?’

‘Ik zei toch dat ik nog erg klein was toen hij verdween?’

De scherpe klank van haar stem leek Ellis te ontgaan, of hij verkoos die te negeren. ‘De afleveringen staan allemaal online, als je ze alsnog wilt zien. Ik heb er een paar gekeken – voor mijn onderzoek. Ze zijn nog steeds de moeite waard, in tegenstelling tot veel van die oude series. En Leo Sampson was me een type... Je lijkt trouwens helemaal niet op hem.’

Gelukkig, dacht Rebecca.

‘Jij bent meer...’ Ellis rechtte zijn schouders en sloeg zijn handen ineen, haar rigide houding imiterend. ‘Ik zou nooit geraden hebben dat jij zijn dochter was. Al is er toch wel iets... misschien zit het ’m in je ogen...’

Hij leunde achterover en hield zijn hoofd een tikje schuin terwijl hij haar aandachtig bekeek. Rebecca voelde zich erg opgelaten, al wist ze niet precies of dat kwam omdat een vreemde haar zat te bestuderen, of omdat ze met haar vader werd vergeleken.

‘Kun je je hem nog herinneren?’

Ze schudde haar hoofd, niet in antwoord op zijn vraag, maar omdat hij die zo plotseling had afgevuurd, alsof hij haar op een onbewaakt moment ergens op had willen betrappen. Toen de uitdrukking op Ellis’ gezicht weer sceptisch werd, wilde ze het nader uitleggen, maar toen bedacht ze dat dat helemaal niet nodig was; ze hoefde niets op te helderen, niet voor hem en niet voor wie dan ook.

‘Ik moet weer aan het werk.’ Ze stond op.

‘Ja,’ zei Ellis, niet verbaasd. ‘Natuurlijk.’

Zwijgend liepen ze terug naar de receptie. Rebecca had het gevoel dat ze veel langer dan een paar minuten weg waren geweest. Niet dat er intussen iets was veranderd: het naambordje hing nog steeds scheef, de verfrommelde bekertjes lagen nog steeds op de vloer, de stapels dozen stonden nog steeds rond haar bureau. Tussen de stapels zat Chris onderuitgezakt op haar draaistoel, zo verdiept in een luidruchtig spel op zijn mobieltje dat hij er geen erg in had dat ze terug waren.

Rebecca liep met Ellis mee naar de deur en drukte voor hem op het knopje. Zonlicht flitste op het glas toen de deur opengleed en een lichte bries deed de lokken rond haar gezicht opwaaien. Ze keek op naar de lucht; die was strakblauw.

‘Mocht je iets te binnen schieten wat me kan helpen hem te vinden, stuur me dan een mailtje,’ zei de journalist. ‘Of als iemand anders van je familie een idee heeft waar hij is...’

Hij gelooft me nog steeds niet, dacht Rebecca gefrustreerd; terwijl ze toch bijna volkomen eerlijk tegen hem was geweest.

Ellis gooide zijn lege bekers in de recyclebak en stak haar weer zijn hand toe. Ditmaal – omdat hij nu wegging – gaf Rebecca hem een hand, maar toen hij de deur uit liep, riep ze hem impulsief terug. ‘Hé.’

Toen Ellis zich omdraaide, begon de automatische deur dicht te glijden. Ze drukte snel weer op de knop. Wat bezielde haar? Hij ging eindelijk weg, en de zaak interesseerde haar absoluut niet. Maar na al die vragen van hem had ze er zelf ook een.

‘Wat bedoelde je, toen je zei dat hij steeds verdween?’

‘In de serie?’ De journalist maakte de fietshelm los van zijn tas en gooide hem een paar keer van zijn ene hand naar de andere, als een basketbal. ‘In elke aflevering beleefde de verstekeling een avontuur en aan het eind daarvan kroop hij in een konijnenhol of een serverluik, en dan volgde de aftiteling. Maar aan het begin van de volgende aflevering bevond hij zich opeens op een heel andere plek, bijvoorbeeld in een boomhut of – weet ik het – een kajuit.’ Ellis glimlachte terwijl hij achteruit liep over het grind. ‘Als kleine jongen vroeg ik me altijd af waar hij naartoe ging en hoe hij van de ene plek naar de andere was gekomen...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘En dat vraag ik me nu ook af.’

Weer voelde Rebecca een kriebeling in haar binnenste, sterker dan voorheen, maar toen de deur weer in beweging kwam, duwde ze tegen het glas alsof ze hem zo snel mogelijk dicht wilde krijgen.

Lower Morvale

Halverwege de weg naar het dorp verruilde Rebecca de snelweg voor de meanderende route door de velden, waar de schaduwen van de bomen strepen trokken over de zonovergoten landweg. Ze had op deze stille wegen rijles gehad en meestal kreeg ze er een kick van als ze alle bochten en bobbels op tijd zag aankomen. Maar juist omdat ze de weg zo goed kende, keerden haar gedachten vandaag terug naar haar gesprek met Ellis Bailey – het gesprek dat ze de hele middag had geprobeerd te verdringen – tot haar gepeins zich vernauwde tot die ene vraag: *Kun je je hem herinneren?*

Natuurlijk kon ze zich hem herinneren. Ook al had ze Leo Sampson verbannen naar een donker hoekje in haar achterhoofd, ze kon zich hem nog steeds met gemak voor de geest halen: zijn grote, blauwe ogen en zijn warrige donkere haar; zijn eentonige geneurie en zijn bulderende lach. Ze wist zelfs nog hoe hij rook: fris en groen, als pasgemaaid gras. Maar het had geen zin zich die dingen te herinneren. Hij was vertrokken. Hij was weg.

De kerkklok sloeg zeven toen ze het steile stuk omlaag reed naar Lower Morvale. Met haar voet boven het rempedaal zakte ze verder af door het dorp, langs de huisjes met de rieten daken en door het

koperkleurige water van het wad. Kinderen speelden bij het oorlogsmonument en alle picknicktafels voor The Three Tors waren bezet door mensen uit het dorp en toeristen die voor vandaag genoeg hadden van Dartmoor. Voor het gemeentehuis zwaaide ze naar haar grootmoeders yogalerares, en toen sloeg ze de straat in naar Primrose Cottage. Ze voelde spanning in haar lichaam toen ze het huis zag waar ze was opgegroeid.

Haar moeder stortte zich op haar zodra ze de auto had geparkeerd. 'Eindelijk! Ik wilde al een zoekploeg uitzuren!'

Rosalyn Chase droeg vanavond een mouwloze, perzikkleurige japon met een kanten kraagje. Hij paste bij haar slanke postuur en haar lange kastanjebruine haar, maar Rebecca vond dat ze er bleek en eigenaardig ouderwets uitzag, als een vrouw op een camee.

'Ik heb de binnenwegen genomen,' legde Rebecca uit, de beschuldigende toon van haar moeder negerend. Ze liet zich omhelzen.

'Waarom?'

'Omdat het zo'n mooie avond is.'

Rosalyn klakte met haar tong en duwde Rebecca in de richting van het zachtgeel geschilderde huis. 'Ik had je willen vragen me te helpen de taart te versieren. Nu moest ik het helemaal zelf doen.'

Op de overdekte veranda werd Rebecca getroffen door de typerende geur van het huis, zoetig en houtig, al bespeurde ze nu ook nog vaag de geur van bleekwater. Toen haar moeder 'Schoenen!' riep, schopte Rebecca haar flatjes uit bij het rek naast de voordeur. Ze liep achter Rosalyn aan naar de keuken. De benedenverdieping van Primrose Cottage was verbouwd tot een open living, waar de donkere plafondbalken en de stenen wand met de open haard een prachtig tegenwicht vormden voor de glanzende marmeren werkbladen en ultramoderne keukenapparatuur.

'Wil je iets drinken?' vroeg Rosalyn. 'We zullen bij Daffy's volgegoten worden met wijn, dus we kunnen ons nu beter inhouden. Ik heb ergens nog een fles heerlijk vlierbloesemsap staan...'

Ze verdween achter de deur van de koelkast. Teleurgesteld dat er

nog geen alcohol werd geschonken, ging Rebecca op een kruk aan de eetbar zitten. Brontë, haar moeders monsterlijke schildpadkat, siste nijdig naar haar vanaf de vensterbank, waar haar mollige lijf helemaal over de rand hing.

‘Wat zeg je van mijn taart?’ riep Rosalyn.

Rebecca keek naar het hoog opgetaste kunststuk op het aanrecht. Het was niet tot haar doorgedrongen dat het een taart was, want het cakegedeelte ging geheel schuil onder een laag aardbeien.

‘Ik dacht dat Nana om een chocoladetaart had gevraagd.’

‘Wat?’ Rosalyn kwam weer in beeld met een slanke groene fles. ‘O, jij!’ snoof ze toen ze Rebecca zag grijnzen. ‘Malle meid.’

Ze schonk twee glazen vol met de bruisende drank en Rebecca begon zich net te ontspannen toen ze de afkeurende blik zag waarmee haar moeder naar haar bloes en driekwartbroek keek. ‘Ga je in die kleren? Je ziet er netjes uit, daar gaat het niet om, maar lijkt een jurkje je niet geschikter?’

‘Ik kleed me zo dadelijk om,’ zei Rebecca, snakkend naar alcohol. ‘Ik ben regelrecht vanaf mijn werk gekomen.’

‘Natuurlijk,’ straalde Rosalyn. ‘En ik ben zo blij dat je er bent, Becca-Bell! Het is weken geleden dat ik je heb gezien.’

Ze sloeg haar armen om haar dochters schouders en Rebecca, die gewend was aan deze plotselinge opwellingen van genegenheid, klopte zachtjes op haar moeders knokige elleboog. Na alle drukte die de verhuizing van het kantoor met zich had meegebracht, en de onverwachte ontmoeting met de journalist, was het een weldaad dat hier in Primrose Cottage alles zo voorspelbaar was.

‘Ik zag Debbie Jarvis laatst in de tearoom,’ vertelde Rosalyn. Haar kin rustte zwaar op Rebecca’s sleutelbeen. ‘Ze ziet Amy bijna nooit meer sinds die naar Londen is verhuisd.’

‘Nee?’ De naam van haar beste vriendin bezorgde Rebecca een steekje van verdriet. Amy leek tegenwoordig zo ver weg.

‘Debbie heeft het er moeilijk mee, vooral omdat Amy de laatste is die het nest heeft verlaten,’ vervolgde Rosalyn. ‘Daarom ben ik zo blij

dat mijn meisje nog steeds zo dicht bij me woont. Heel – erg – blij.’ Ze zette die laatste woorden kracht bij met kneepjes in Rebecca’s schouders.

Rebecca vond het zo wel genoeg. Ze pelde haar moeders armen van zich af. Rosalyn liep terug naar de andere kant van de eetbar, waar ze haar donkerblauwe, in leer gebonden adresboek pakte, dat vol gele plakbriefjes zat.

‘Ik hoop dat je niet bent vergeten dat Nana en ik er vanaf zondag niet zijn? Het uitje voor haar verjaardag?’

‘Nee, dat ben ik niet vergeten.’

Haar moeder bladerde in het adresboek en het geritsel van de pagina’s herinnerde Rebecca aan de rommelige vergaderzaal en Ellis’ spiraalschrift. Wat had hij daarin opgeschreven over haar vader?

‘Ik heb aan Carol gevraagd of ze elke dag even langs kan komen om Brontë eten te geven en een oogje op de planten te houden, maar ik weet niet zeker of ik daar wel echt op kan rekenen.’

‘Nee?’ herhaalde Rebecca. Ze probeerde haar gedachten te richten op het nieuwe onderwerp: Rosalyns lieve oude buurvrouw. ‘Hoezo?’

‘Ze is de laatste tijd erg vergeetachtig en ze heeft me in de winkel al twee keer verkeerd wisselgeld gegeven. Ik geloof dat ze een beetje je weet wel aan het worden is.’ Rosalyn verduidelijkte fluisterend: ‘Tierelier. Ik heb gezegd dat als ze mij niet kan bereiken, ze jou moet bellen.’

‘Goed,’ zei Rebecca, die wenste dat ze de aantekeningen van de journalist had kunnen lezen.

‘Ze redt zich vast wel. Ik heb alle nummers gehighlight die ze nodig zou kunnen hebben. Tot en met de loodgieter. We gaan uiteindelijk naar North Devon, heb ik je dat verteld?’

‘Eh, ja.’

‘Ilfracombe. Daar is Nana al jaren niet geweest. Ik denk dat we Clovelly ook wel zullen aandoen – dat is zo pittoresk – en je hebt onderweg al die tuinen.’

Terwijl Rosalyn babbelde, piekerde Rebecca over haar gesprek

met Ellis, die er dit weekend ook op uit was, herinnerde ze zich. Hij was niet speciaal voor haar helemaal naar Exeter gereisd, maar had de gelegenheid aangegrepen bij haar langs te gaan omdat Leo Sampson lang geleden was verdwenen.

Gek eigenlijk, dat ze hier niet vaker aan haar vader dacht, in het huis waar hij had gewoond. Maar Leo was dan ook jaren geleden geheel uit Primrose Cottage weggeschrobd, zo grondig dat Rebecca zich niet kon herinneren ooit ook maar íéts van hem te hebben gevonden: geen versleten schoenen in een hoekje van een kast, geen fles met een bodempje aftershave in het badkamerkastje.

Dat moest het werk van haar moeder zijn geweest. Hadden ze het er indertijd over gehad? Dat Leo volledig uit hun levens gewist moest worden? Rebecca kon het zich niet herinneren – ze was toen nog erg jong geweest en de omstandigheden rond het vertrek van haar vader waren onduidelijk – maar ze betwijfelde het. Ze was een paar keer over hem begonnen, maar haar moeder had geen woord over hem willen zeggen. Pas als tiener had Rebecca eindelijk moed gevat om haar openlijk naar haar vader te vragen. Het deed nog steeds pijn als ze terugdacht aan Rosalyns huilerige beschuldigingen over haar ongevoeligheid, en haar snikkende ‘*Ben ik niet genoeg?*’ Rebecca had aan dat gesprek een boos, verward en schuldig gevoel overgehouden, wat vermoedelijk de reden was waarom het in de daaropvolgende jaren eenvoudiger was geweest Rosalyn haar zin te geven en net te doen alsof hij nooit had bestaan.

Maar hij *hád* bestaan en als Rebecca haar best deed, kon ze hem zien, het huis binnensijpelend als rook. Hier in de keuken hadden ze samen geprobeerd cupcakes te maken; achter haar, tussen de versleten banken, hadden ze een tent gemaakt van lakens en wasrekken; en tussen de schuifdeuren hadden ze een poppenkast gemaakt met kartonnen poppetjes op plantenstokjes. Rebecca wist niet meer welke stukken ze hadden opgevoerd, maar ze kon de figuurtjes die ze haastig hadden beschilderd nog heen en weer zien bewegen: vogels en feeën, piraten en zeemonsters, houthakkers en heksen...

Kun je je hem herinneren?

Ze herinnerde zich hoe de journalist die vraag had afgevuurd, als iets heets, wat ze zou opvangen voordat ze zou beseffen dat ze haar handen eraan zou branden, en ze keek naar haar moeder, die was begonnen de vaatwasser leeg te halen. Misschien was het makkelijker om naar Leo te vragen nu ze volwassen was, nu er meer tijd was verstreken. Ze draaide haar glas aan de poot heen en weer en waagde het erop.

‘Mam?’

‘Hm?’

Rebecca haalde diep adem. ‘Weet jij waar mijn vader is?’

Messen, vorken en lepels kwamen kletterend neer in de vakjes van de bestekla, waar Rosalyn ze een voor een in liet vallen. Had ze de vraag gehoord? Heel even begon Rebecca eraan te twijfelen of ze hem wel had gesteld; misschien had ze hem alleen in gedachten uitgeprobeerd? Maar nadat ze de la en de vaatwasser met iets meer kracht dan nodig was had gesloten, draaide Rosalyn zich om. Haar gezicht stond strak.

‘Die journalist heeft zeker contact met je opgenomen?’

Dit had Rebecca niet verwacht, maar het was eigenlijk wel logisch dat Ellis ook zou hebben geprobeerd iets van haar moeder los te krijgen.

‘Ik heb gezegd – ik heb hem *gewaarschuwd* bij ons vandaan te blijven,’ zei Rosalyn, die haar stem verhief en een blos op haar bleke gezicht kreeg.

‘Wanneer was dat?’

Haar moeder luisterde niet naar haar. ‘Hij heeft het recht niet ons lastig te vallen! Het is een inbreuk op onze privacy! Niet dat het me verbaast, als je al die verhalen hoort over hoe ze je telefoon kunnen hacken en weet ik wat allemaal nog meer. Je hebt niet op zijn mail gereageerd, hoop ik? Je hebt toch niet met hem gepraat?’

Liegen was makkelijker. ‘Nee.’

‘En dat moet je ook beslist niet doen. Het gaat hem niets aan. Het

gaat niemand iets aan. Ik heb veel zin om een klacht in te dienen.’

‘Het maakt niet uit, mam,’ zei Rebecca snel, om de tirade te smoren. ‘Ik heb hem genegeerd.’

Rosalyn kwam terug naar de eetbar. Ze draaide haar elegante horloge om en om rond haar pols. Toen Rebecca haar blik vasthield, leek ze zich te ontspannen.

‘Goed zo. Ik had niet anders van je verwacht.’ Ze probeerde te glimlachen en nam toen het klokje van haar horloge tussen duim en wijsvinger. ‘Lieve schat, het is tien voor half. Zou je je niet eens gaan omkleden? Daffy zal ons de wind van voren geven als we te laat komen, en omdat we de taart moeten dragen, zullen we niet zo snel vooruitkomen. Och hemel, ik moet nog een gebakscalaal zoeken.’

Toen ze kastjes opendeed en luidruchtig dingen heen en weer schoof, op zoek naar de gebakscalaal, gleed Rebecca van haar kruk en keerde terug naar haar auto om haar weekendtas te halen. Pas toen ze weer naar binnen ging en de trap op liep naar haar oude kamer, drong tot haar door hoe behendig Rosalyn haar vraag had ontweken.

Lillian Chase leunde naar voren, dichterbij de taart, en streek haar korte, zilverwitte haar achter haar oren. Een sterrenstelsel aan glitterkralen en knopen sierde haar pauwblauwe vest. Ze blies een paar keer zwakjes in de richting van de kaarsjes en wenkte toen de tweeling – die het laatste ‘*to you*’ van *Happy birthday* nog lieten galmen. Met veel gedoe en een spray van spuug blies het tweetal de kaarsjes uit.

Rebecca’s tante Daphne begon aan de overkant van de tafel als eerste te applaudisseren. Ze was een jongere, zachtere versie van Rosalyn en zag er vanavond stralend uit in een met een bloemmotief bedrukte jurk en een parelkettinkje. Ze probeerde te negeren dat haar zoontjes hun vingers in de overdadige berg aardbeien staken en riep: ‘O, Rozzy, dat ziet er schitterend uit! Wat een traktatie!’

Rosalyn gaf geen antwoord. Met strak opeengeklemd lippen keek ze dreigend naar de tweeling.

Rebecca onderdrukte een glimlach toen ze het licht in haar grootmoeders eetkamer weer aanded. De solide eikenhouten tafel was uitgetrokken om plaats te bieden aan zeven personen, maar op het tafelblad was evengoed nauwelijks voldoende ruimte voor het serviesgoed en de glazen vanwege de vele bloemen die, zoals Daphne hun had verteld, allemaal uit eigen tuin kwamen.

‘Is er ook ijs?’ vroeg oom Morton, met een wantrouwende blik op de taart.

‘Als je het feest wilt bederven,’ zei Rosalyn vinnig.

‘Ijs!’ zei Daphne onthutst, alsof hij om ketchup had gevraagd. ‘Morty, onder de aardbeien zit echte slagroom!’

Morton pakte de karaf met rode wijn. In tegenstelling tot zijn zussen was hij fors van postuur, met donker haar en dikke wenkbrauwen die voortdurend tot een frons bijeengetrokken werden.

‘Zal ik de taart aansnijden?’ zei Lillian, voordat haar kinderen echt ruzie kregen.

Uiteindelijk was het Rebecca die taartpunten sneed, onder het scherp toeziende oog van haar moeder, die de haar geboden portie weigerde en er een koos die half zo groot was.

Toen iedereen een portie had en Rosalyns bakkunsten uitgebreid waren geprezen, zocht Daphne naar een nieuw gespreksonderwerp. Rebecca – die nog steeds zat te piekeren over het gesprek met de journalist – had niet bewust geluisterd toen haar tante het gezelschap vertelde over het ondoorgrondelijke werk dat haar man in de financiële sector deed, en over de avonturen van Thomas en Daniel in het zomerkamp. Maar nu richtte Daphne zich tot haar.

‘En, Becca? Hoe gaat het met jou?’

‘Eh... goed, dank je.’

Rebecca zette zich schrap, want de vraag *Heb je een vriendje?* was al een tijd niet gesteld. God, het was het bijna waard geweest om

Adam en zijn obsessie voor artistieke films anderhalf jaar te tolereren om deze vraag niet te hoeven horen.

Daphne bleek echter een ander onderwerp in gedachten te hebben. ‘Hoe gaat het op je werk? Zit je nog steeds bij dat landmetings-bedrijf?’

‘Ja,’ zei Rebecca, ineenkrimpend bij ‘nog steeds’. ‘Het gaat goed. Ik bedoel, ik zit daar prima.’

Ze stak haar vork in het gebak op haar bord, in de hoop dat Daphne over iets anders zouden beginnen. Morton, die rechts van haar zat, vulde haar glas bij.

‘Becca is nu office manager,’ verkondigde Rosalyn, die waarschijnlijk de hele avond op een kans had gewacht dit te kunnen zeggen.

‘O, wat geweldig!’ riep Daphne uit.

‘Nog niet officieel,’ zei Rebecca. Ze vertrok haar gezicht toen ze dacht aan het contract dat nog steeds op haar salontafel slingerde, ongelezen en ongetekend.

Maar Rosalyn was niet van plan deze gelegenheid om tegen haar zus te kunnen pochen, te laten schieten. ‘Misschien heb je de officiële functienaam nog niet gekregen, maar jij zwaait daar nu al jaren de scepter. Zonder jou zou alles in het honderd lopen.’

Rebecca had zich graag geveild gevoeld. Ze had graag gewild dat haar baan zo belangrijk was als haar moeder het deed voorkomen, en dat haar collega’s haar werk meer waardeerden. Na alles wat ze had gedaan om de verhuizing gladjes te laten verlopen, was de nieuwe waterkoeler het enige waar iedereen het over had. Rosalyn, die haar baan bij de bibliotheek voor geen goud zou opgeven, had geen idee hoe saai het werk bij Sudworth and Rowe kon zijn. En ze leek te zijn vergeten dat Rebecca ooit andere ambities had gehad. Misschien maakten die dingen haar niets uit zolang haar dochter een fatsoenlijke baan had, die binnenkort een v aste baan zou zijn, en dicht bij huis bleef wonen.

Tot Rosalyns ergernis dwaalde het gesprek snel af van Rebecca’s promotie naar plaatselijke roddels. Rebecca, daarentegen, was juist

blij dat ze niet meer het middelpunt van de belangstelling vormde. Toen ze haar gebak op had, geeuwde ze achter haar hand en richtte haar vermoeide blik op haar achtjarige neefjes, die tegenover haar zaten. Het interesseerde hen uiteraard niet dat de waard van The Three Tors alweer een verhouding had, ditmaal met het meisje van de stallen. Ze waren bezig om beurten hun vinger door het vlammetje van het dichtstbijzijnde waxinelichtje te halen.

Hun grootmoeder klopte op de tafel om hun aandacht te trekken. ‘Zal ik jullie eens iets laten zien?’ zei ze. Ze likte aan haar duim en wijsvinger en kneep de vlam uit. Thomas en Daniel keken teleurgesteld, maar toen pakte Lillian een van de lange kaarsen uit zijn houder en hield die een paar centimeter boven de rokende lont, waardoor die weer begon te branden.

‘Wauw!’

‘Hoe doe je dat, Nana?’

Glimlachend zette Lillian de kaars weer in de houder. ‘Toverkunst.’

Rebecca, die haar grootmoeder dit trucje vaker had zien uithalen, vroeg: ‘Heeft het niet iets te maken met het verdampte kaarsvet in de lucht?’

‘Als jij het zegt, lieve kind.’

‘Het is dus iets wetenschappelijks.’

‘Alleen voor wie dat weet,’ zei Lillian met een blik op de tweeling, die het waxinelichtje nu bekeken alsof het op de een of andere manier verschilde van de andere op de tafel. ‘En tot dan is er niets mis met een beetje toverkunst.’

Misschien was dat iets wat Leo altijd had gezegd, want opeens moest ze weer aan hem denken.

Ze zag hem hier minder duidelijker dan in Primrose Cottage, al moest hij ook hier vaak zijn geweest; tijdens alle kerstdiners en verjaardagspartijtjes moest hij aan deze tafel hebben gezeten. Wanneer had ze hem voor het laatst gezien? Ze kon zich hun afscheid niet herinneren. Misschien had hij nooit echt afscheid genomen.

Weer probeerde Rebecca hem uit haar gedachten te bannen – het ging vanavond om Lillian, niet om Leo – maar toen ze naar haar grootmoeder, Morton en Daphne keek, vroeg ze zich af of zij wisten waar hij was. Hij had ook deel uitgemaakt van hún leven, dus hadden ze allemaal onder één hoedje gespeeld door hem zo volledig uit hun verleden te schrappen. En ik eigenlijk ook, besepte Rebecca, die altijd had geweten dat ze niet over hem moest beginnen.

Ze keek naar haar moeder, die een aardbei aan haar vork prikte. Het leek niet aannemelijk dat Rosalyn niet wist waar haar voormalige echtgenoot, de vader van haar enige kind, uithing. Maar welke reden kon ze hebben om dat geheim te houden? En welk recht had ze daartoe? Rosalyn had gezegd dat het niemand iets aanging, maar had Rebecca geen recht op de waarheid?

‘Een kwartje voor je gedachten.’

Rebecca knipperde met haar ogen en besepte dat ze naar een grote vaas met gele rozen had zitten staren.

‘Dagdromen is niets voor jou,’ zei Lillian.

‘Nee.’ Voorzichtig, om haar make-up niet uit te smeren, wreef Rebecca onder haar ogen. ‘Het was gewoon een drukke dag.’

‘Is alles in orde?’

Rebecca draaide zich naar haar glitterende grootmoeder, die klein was, maar een kaarsrecht postuur had. Lillian had een rond, meisjesachtig gezicht en donkere ogen die halve maantjes werden als ze glimlachte, al keek ze nu ernstig. Als iemand anders de vraag had gesteld, zou Rebecca hebben volgehouden dat alles in orde was, dat ze alleen maar moe was, maar haar grootmoeder liet zich niet bedotten.

‘Mag ik je iets vragen, Nana?’

‘Natuurlijk.’

Rebecca keek naar Rosalyn en Daphne, die nog druk aan het roddelen waren, leunde naar haar grootmoeder en vroeg op gedempte toon: ‘Weet jij waar mijn vader is?’

Het duurde een paar seconden voordat Lillian reageerde, maar

toen haar gezicht verslapte, kwam dat niet door schrik, zoals Rebecca had verwacht, maar door iets wat op verdriet leek.

‘Leo?’ fluisterde ze.

Ze probeerde waarschijnlijk alleen maar tijd te rekken, maar net zoals vanochtend, toen Ellis had uitgelegd naar wie hij op zoek was, was het voor Rebecca alsof er iets heel belangrijks was gezegd; ze kon zich niet herinneren dat Lillian het ooit over haar vader had gehad, laat staan dat ze zijn naam had uitgesproken.

De tafel kraakte toen Morton op zijn ellebogen in hun richting leunde. ‘Wat is er met hem?’ vroeg hij met grommende stem.

Rebecca en Lillian verstijfden als schoolmeisjes die erop betrapt waren onder de les briefjes door te geven.

‘Wat is er met wie?’ vroeg Daphne.

‘Le-o...’ zei Morton met een grimas. Hij rekte de eerste lettergreep.

‘O.’

Daphne giechelde nerveus en keek naar haar zus. Rosalyn zat doodstil. Haar blik ging heen en weer tussen haar moeder, broer en dochter, alsof zij de schaakstukken van haar tegenstander waren en zij probeerde in te schatten wie de grootste bedreiging vormde.

‘Wat is er met Leo?’ vroeg Morton nogmaals.

Rebecca dwong zich zijn vervaarlijke blik te trotseren. Ze voelde zich een beetje verraden; zij en haar oom stonden meestal aan dezelfde kant, of ze nu samen het plaatselijke sufferdje beschimpten of een meewarige blik wisselden als de tweeling begon te kibbelen. Maar het irriteerde haar als Morton arrogant ging doen, alsof hij zichzelf als het hoofd van de familie beschouwde, enkel en alleen omdat hij een man was.

‘Ik vraag me af waar hij is,’ zei ze, nog steeds uitdagend.

‘Waarom?’ wilde Morton weten.

Dat wist Rebecca niet precies. Omdat haar nieuwsgierigheid was gewekt door een journalist? Omdat Rosalyn weigerde het haar te

vertellen? Of had ze zich diep in haar hart altijd afgevraagd wat er met Leo was gebeurd en waarom hij haar had verlaten?

‘Omdat hij mijn vader is,’ zei ze uiteindelijk.

‘Een vader van niks,’ mompelde haar oom. ‘En een vent van niks.’

‘Morty...’ zei Rosalyn waarschuwend.

‘Het is toch zo?’ Morton keek boos de tafel rond, hen uitdagend hem tegen te spreken. ‘Wie doet zoiets? Wie laat zijn vrouw en dochtertje in de steek? Hij was een lafaard en dat heb ik ook tegen hem gezegd, de laatste keer dat hij hier was. Waar hij nu ook is, ik wil wedden dat hij nog steeds dezelfde egoïstische, slappe –’

‘Morton, zo is het wel genoeg.’

Misschien kwam het door het glinsterende effect van haar vest, maar het gezag leek van Lillian af te stralen als elektriciteit. Morton haalde zijn schouders op en stak zijn hand weer uit naar de karaf. Rosalyn haalde adem, alsof ze iets wilde gaan zeggen, maar Lillian schudde haar hoofd.

‘Genoeg.’

Lange tijd was het stil, op de statige tikken van de staande klok na, die opvallend luid en traag leken. Toen begon de tweeling te ginnegappen. Daphne maande hen tot stilte en zei dat ze nog een stukje taart wilde, al lag er nog een halve portie op haar bord.

Rebecca was een beetje overdonderd. Morton beperkte zich meestal tot eenlettergrepige woorden, en Lillian bemoeide zich nooit met gekibbel, terwijl ze zelf zelden de oorzaak van onenigheid was, maar Leo’s naam was voldoende geweest om de hele dynamiek binnen de familie te veranderen. Toen zag ze dat Rosalyn hevig met haar ogen knipperde, alsof ze tranen probeerde tegen te houden, en ze kreeg een brok in haar keel. Lillian klopte zachtjes op haar hand, maar daardoor voelde ze zich nog ellendiger. Ze was geen haar beter dan die journalist, die haar familieleden in de val probeerde te lokken om antwoorden los te krijgen die ze niet wilden of konden geven. Om niet naar het verdrietige gezicht van haar moeder te hoeven kijken, boog Rebecca haar hoofd en zag dat ze onbewust

de tanden van haar vork over haar bord had getrokken: er stonden drie parallelle lijntjes in een klodder slagroom, als sporen in verse sneeuw.